

באדיבות 'הקרן למורשת הכותל המערבי'

צילום: ברני ארדוב, באדיבות 'זואללה ספורט'

שבת עם בית"ר | אלי עמיר

אבא [היה] הולך בשבתות למשחקים של 'בית"ר ירושלים' באדיקות גמורה כמו לתפילה השבת בבוקר. היינו יוצאים, הוא ואני, אחרי ארוחת הצהריים, והולכים אל מגרש ימק"א. האלפים שבאו ישבו לא רק על המושבים שבמגרש עצמו, אלא גם על הגגות והמרפסות של הבתים שמסביב. נדמה לי שעל המגרש הזה היה אבא משלים לי את כל החיבוקים שלא חיבק אותי מעודו בבית ובמקום אחר, כי כל אימת [בכל פעם] שהובקע שער לטובתנו היינו קופצים ממקומנו ומריעים בצהלה ומתחבקים בכל עוז [בעוצמה]. כשניצחה בית"ר – ובייחוד במשחק נגד קבוצה של הפועל... היינו אבא ואני חוזרים שמחים וטובי לב, ומזמרים לנו בדרך משירי בית"ר והמחצרת*, או זמירות מן התפילה בבית הכנסת.

*מחצרת האצ"ל (ארגון צבאי לאומי) שהייתה מקורבת לבית"ר.

(מתוך: 'אהבת שאול', עם עובד, 1998, עמ' 151)

בעבר, רוב משחקי הכדורגל התקיימו בשבת אחר הצהריים, לעיתים, אחרי או במקביל לתפילה בבית הכנסת. למה חשוב לספר שהמשחקים והחוויות המתוארות התרחשו בשבת? מה זה מספר על המספרים? מה זה מספר על השבת?

קדושה ורוממות רוח, התכנסות ותחושת שייכות יכולות להתרחש הן בזמן תפילה בבית הכנסת, והן בזמן משחק במגרש הכדורגל. מה דומה ומה שונה בין שני האירועים?

באילו מובנים נוספים חוויה של אוהד/ת במשחק יכולה להיות דומה לזו של מתפלל/ת בבית כנסת?

לאורך השנים עלו מחלוקות ביחס לקיום משחקי כדורגל בשבת. מחד, התומכים טענו שזהו זמן שמאפשר תרבות פנאי להתכנסויות, זמן איכות של האוהדים/ות עם משפחה וחברים, שאינו מתאפשר באמצע השבוע. מאידך, טענו שחקנים/יות ואוהדים/ות שומרי שבת, שקיום המשחקים בשבת פוגע ביום המנוחה ומונע מחלקם לקחת חלק בחוויה הספורטיבית וביכולת הקידום המקצועית עבור השחקנים/יות. מה דעתכם/ן? נסו להציע מענה שיתייחס להיבטים ולצרכים השונים.

עוד שבת של כדורגל | שמואל הספרי

משה רוזנר היה הבלם האגדי של מכבי רמת עמידר... אלה היו שנות השישים, מכבי רמת עמידר הייתה אז בליגה ב' ובכל שבת שניה בשעות המתות אחרי החמין של שבת הייתי מתחמק מהבית, לבוש חולצת שבת, מכנסי טרילין וכיפה סרוגה, חוצה ברגל שדות ופרדסים... ומגיע עד למחוז חלומותי, מגרש הכדורגל של רמת עמידר...

הכהן הגדול

היה בעל התפקיד הבכיר בין הכוהנים בבית המקדש. היחיד שהורשה להיכנס לקודש הקודשים של בית המקדש, פעם בשנה בלבד, ביום הכיפורים. על פי המתואר במקורות חז"ל, עבודות הפולחן שהתקיימו באותו היום נדרשו להתבצע בדקדוק רב ולפי סדר מוגדר.

קודם הייתי נצמד לגדר שהקיפה את חדר ההלבשה של השחקנים וצופה ברזנר מתכונן למשחק כמו כהן גדול לעבודת יום הכיפורים – מתלבש, מתרכז, מסתרק, נועל נעלי פקקים, זוקף ראש ושועט לקרב. עם כל הילדים הייתי צועק לו: "רוזנר, רוזנר", ומקווה שיפנה מבט. אבל הוא, מרוכז כולו, היה מנתר באוויר ומתרגל נגיחות מדומות, מניף את בלוריתו הבהירה. ואיזה בלם שהוא היה! ... רוזנר היה גיבור מיתולוגי שכיבד בנוכחותו את מגרש הכדורגל... בשנים ההן רציתי להיות בלם. רק בלם. עם כל התכונות הטובות שנכללו ב"בלם": גובה, כוח, עוצמה, כתפיים רחבות ובלורית בלונדינית. כמו רוזנר.

עברו כמה שנים, מכבי רמת עמידר עלתה ליגה, על המגרש החולי הצמיחו דשא והקיפו אותו בחומת בטון ובכניסה מכרו כרטיסים. כסף לא היה לי, ובטח לא בשבת עם כיפה על הראש. לאט לאט הפסקתי להתפלח למשחקים ותקוותי להיות "רוזנר" התחלפה בחלום להיות מיקרוביולוג. בשבתות אחר הצהריים הלכתי ל"בני עקיבא" במקום לכדורגל, בעיקר בגלל שלכדורגל לא באו בנות.

אבל יום אחד, בדרך לשיעור פרטי באנגלית... נכנסתי לקנות מסטיקים בחנות ממתקים זערורית... וכמעט התעלפתי מתדהמה. מאחורי הדלפק עמד גיבור ילדותי... הבלם משה רוזנר.

עמדתי מולו מחייך כמו אידיוט ולא מצאתי מילים. גמגמתי "מסטיק אחד". שילמתי ויצאתי... ושוב נכנסתי... ושוב יצאתי ושוב נכנסתי וקניתי עוד משהו... לשיעור האנגלית כבר לא הגעתי.

... לא נהייתי מיקרוביולוג. ולא טייס. ולא נגן גיטרה בס שמאוד רציתי להיות... ולא אכפת לי. אבל נורא חבל לי שבזמן שגדלתי, שכחתי להיות "רוזנר".

***

אפילו: הסיפור הזה התפרסם לראשונה במגזין "בריזה" של גלובס ב-1997. ימים ספורים לאחר מכן הופיעה על המשיבוץ בבית ההודעה: "שלום, מדבר משה רוזנר...". הוא חזר בתשובה, הוא חסיד ברסלב וגר בחסיספין ברמת הגולן. נכדיו, סיפר, העבירו לו את הסיפור. "רציתי להודות לך על מה שכתבת", אמר, "בשנים שלאחר החזרה בתשובה התייחסתי לשנות הכדורגל שלי קצת בביטול, כאל שנים של הבל. אבל כשקראתי איך היית עומד, עם כיפה על הראש מאחורי גדר חדר ההלבשה וצופה בי מתכונן למשחק ובדמיון הכהן הגדול מתכונן לעבודת יום הכיפורים, אמרתי בליבי, אולי בכל זאת היה ניצוץ של קדושה גם בעיסוק ההוא.

(מתוך: 'ההולנדי של עכו: סיפורים קצרים על כדורגל', גלורי, 2004, עמ' 198-200)